

Arrest

nr. 233 397 van 2 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 6 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 december 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat L. VAN EECKHAUT, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker meldde zich op 13 april 2016 aan bij verweerder en werd in het bezit gesteld van een brief waarin wordt aangegeven dat hij op een latere datum zal worden uitgenodigd om zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen.

1.2. Op 13 april 2016 verzocht verzoeker de diensten van het Rode Kruis om hem bijstand te verlenen bij zijn zoektocht naar zijn vader, die volgens zijn verklaringen sedert 2002 in België verbleef.

1.3. Verzoeker, die zich niet meer aanmeldde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, diende op 14 april 2016 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Verweerder stelde op 15 april 2016, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat de Letse autoriteiten verzoeker op 10 september 2015 in Egypte een visum afleverden om beroepsredenen. Uit de aan verweerder overgemaakte stukken blijkt ook dat het paspoort dat verzoeker gebruikte een andere geboortedatum en geboorteplaats vermeldt dan deze die hij in België opgaf

1.5. De gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Denderleeuw nam op 19 april 2016 de beslissing tot niet-inoverwegingneming van de verblijfsaanvraag van 14 april 2016.

1.7. Verzoeker diende op 15 juli 2016, in functie van zijn Belgische vader, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 12 januari 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.9. Bij arrest nr. 191 072 van 30 augustus 2017 verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing van 12 januari 2017.

1.10. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 15 april 2019 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.

1.11. De Raad schorste bij arrest nr. 220 416 van 26 april 2019 de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 15 april 2019.

1.12. Verzoeker diende op 26 april 2019, in functie van zijn Belgische vader, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.13. Bij arrest nr. 227 325 van 10 oktober 2019 werd de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 15 april 2019 opgeheven.

1.14. Op 25 oktober 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 6 november 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.04.2019 werd ingediend door:

*Naam: [T.J.] Voorna(a)m(en): [R.W.] Nationaliteit: Kameroen
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...’

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: “Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3°de bloedverwanten in neergaande lijn (...) of die te hunnen laste zijn (...).”

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijzen ten laste legt betrokkene volgende documenten voor:

- Arbeidsovereenkomst en tewerkstellingsattest referentiepersoon en bijhorende loonfiches
- Attest OCMW Denderleeuw, dd 07.05.2019 op naam van referentiepersoon en betrokkene met verklaring geen financiële steun te ontvangen.
- Attestation de Région Littoral, Département Wouré, Arrondissement Douala dd 13.05.2019 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen eigendommen en inkomsten had in Kameroen. Dit attest werd opgemaakt toen betrokkene reeds in België verbleef. Het is dan ook volstrekt logisch dat betrokkene op deze datum geen inkomsten wist te verwerven. Het is de bedoeling dat betrokkene aantoonde behoeftig te zijn geweest, direct voorafgaand aan zijn komst naar België.
- bewijzen van geldstortingen via Moneytrans van de referentiepersoon aan derden voor de periode 01.01.2007 31.12.2014. Aangezien niet uit dit attest blijkt dat de referentiepersoon geld overmaakte aan betrokkene kan het voorgelegde document niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon. De verklaringen van ene [D.T.B.], hierover, waarin staat dat het geld dat werd overgemaakt aan de echtgenote van papa eigenlijk bestemd was voor o.a. betrokkene volstaat niet als bewijs. Het gesolliciteerde karakter van deze verklaringen kan niet worden uitgesloten.
- schoolfacturen, of toch een aantal documenten met de benaming 'Reçu' op naam van betrokkene, die teruggaan tot 2009, 2010 en 2011, een schoolattest van betrokkene waaruit blijkt dat hij ingeschreven was achtereenvolgende schooljaren op een school in Douala, bewijs van woonst op naam van betrokkene en [D.T.B.]. Het is niet duidelijk wat men met deze documenten probeert aan te tonen.

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste te was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene in het verleden ten laste is geweest, noch op heden effectief ten laste is van de referentiepersoon. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis/ter van de wet van 15.12.1980. Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling.

Het gegeven dat betrokkene sedert 04.08.2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Art 8 EVRM bepaalt

'1.een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie -en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Iedereen heeft recht op een privé-, en familiaal leven. Verzoeker woont bij zijn vader en diens vrouw, samen met zijn broers. Hij is het enige kind dat meerderjarig is, maar dient zich nog bij te scholen eer hij definitief onafhankelijk is. Door zijn leven tot op hier, waar hij pas in 2016 naar België kon komen om zich te vestigen bij zijn ouders in Denderleeuw, is dit een aanvaardbare achterstand.

Het is duidelijk dat verzoeker deel uitmaakt van het gezin van zijn vader.

Ontegensprekelijk is dat verweester door middel van haar beslissing zich inmengt in het privé-, en familiaal leven van verzoeker en zijn familieleden. Deze beslissing is disproportioneel daar verweester bij het nemen van haar beslissing de belangen van verzoeker enerzijds en verweester anderzijds onvoldoende heeft afgewogen tegen elkaar.

De afweging van de belangen komt ook niet tot uiting in de bestreden beslissing.

Enkel indien het noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van rechten en vrijheden van anderen, kan bij wet afgeweken worden van de essentiële bescherming van art 8 EVRM.

Bovendien dient de afwijking van de bescherming in art. 8 EVRM in verhouding te staan met het nagestreefde doel.

De verzoeker is een erg voorbeeldige jonge man, die vroeger altijd bij zijn vader gewoond heeft in Kameroen, en daarna tijdelijk bij de echtgenote van zijn vader in de woning van grootmoeder (tevens in Kameroen), terwijl vader instond voor de kosten van opvoeding en onderhoud van uit België.

Het is duidelijk dat het weigeren van het verblijf van meer dan drie maanden in ons land niet noodzakelijk is, noch in verhouding is met het nagestreefde doel. Het weigeren betekent immers dat de verzoeker een verwijdering riskeert met als gevolg dat hij niet langer kan verblijven bij het gezin waar hij klaarblijkelijk deel van uitmaakt. Bovendien wordt de verzoeker door de beslissing illegaal zodat hij zijn leven hier niet op de maximale wijze kan uitoefenen. Dit verhindert het privéleven dat hij hier heeft opgebouwd. Immers, hij leert hier Nederlands, verkreeg reeds het attest tot inburgering, speelt hier voetbal en is net zoals zijn ouders een gewaardeerd lid van de samenleving in Denderleeuw.

De weigering om het verblijf hier verder te zetten, terwijl de verzoeker iemand is die enkel een meerwaarde kan betekenen voor ons land en niemand enige baat heeft bij zijn illegaliteit, is disproportioneel.

Enkel wanneer de bestreden beslissing wordt vernietigd, verdwijnt het imminente risico op een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt art. 8 EVRM geëerbiedigd."

2.1.2. De Raad merkt allereerst op dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers vader reeds in 2002 naar België reisde en dat zijn stiefmoeder sedert 2012 over een verblijfstitel in België beschikt. Verzoeker zelf kwam volgens zijn verklaringen pas in 2016 naar België. Er kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, op het ogenblik dat hij naar België reisde, een hecht gezin vormde met zijn vader en stiefmoeder. Dit te meer omdat verzoeker bij zijn aankomst in België blijkbaar zelfs niet over de adresgegevens van zijn vader en stiefmoeder beschikte en de hulp diende in te roepen van de diensten van het Rode Kruis. Tevens moet worden gesteld dat verzoeker volgens zijn verklaringen vierentwintig jaar oud is en dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (cf. EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan worden gesproken indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verweerder heeft evenwel vastgesteld dat verzoeker deze afhankelijkheidsband niet voldoende heeft aangetoond. Uit de stukken waarover de Raad beschikt blijkt ook dat verzoeker een visum verkreeg op beroepsredenen, wat impliceert dat hij aangaf professioneel actief te zijn. Er kan dan ook niet worden besloten dat de relatie tussen verzoeker en zijn vader en stiefmoeder dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van

artikel 8 van het EVRM of dat verweerder voormelde verdragsbepaling heeft geschonden door geen verdere belangenafweging door te voeren.

Daarnaast moet worden geduid dat verzoeker hoe dan ook nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat de bestreden beslissing, waarin wordt vastgesteld dat hij niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden om, met toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten, zijn verblijfstoestand niet wijzigt. Uit artikel 8 van het EVRM kan bovendien ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt, zelfs in de veronderstelling dat er enig gezinsleven zou bestaan, derhalve niet dat de bestreden beslissing een inmenging zou vormen in verzoekers gezinsleven die verweerder zou nopen om nog een bijkomende belangenafweging door te voeren.

Door erop te wijzen dat hij de Nederlandse taal aanleert, dat hij een inburgeringsattest verkreeg, dat hij voetbalt en dat hij zich beschouwt als een gewaardeerd lid van de samenleving in Denderleeuw toont verzoeker verder niet aan dat door de bestreden beslissing enig beschermenswaardig aspect van zijn privéleven in het gedrang wordt gebracht, laat staan dat er – gelet op het feit dat het algemeen belang gediend is met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving – sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker voert nog aan dat er een imminent gevaar bestaat dat verweerder zal overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Door te verwijzen naar een hypothese maakt hij echter niet aannemelijk dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden bij het nemen van de in voorliggende zaak bestreden beslissing.

De beschouwingen van verzoeker laten evenmin toe te besluiten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat verweerder de bestreden beslissing neemt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsverplichting.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Bij de nieuwe aanvraag gezinshereniging werden alle correcte documenten gevoegd.

Niettemin en tegen alle verwachting in werd de aanvraag andermaal afgewezen, op grond van de volgende motivering:

[...]

De beslissing stelt dat de verzoeker niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn.

Het ‘ten laste zijn’ is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). Uit alle voorgelegde stukken blijkt wel degelijk dat de verzoeker ten laste is van vader- referentiepersoon. De verzoeker legt de standaard gevraagde documenten van OCMW en werkloosheidsdiensten voor, en wijst er op dat er geen andere manieren zijn om aan deze vorm negatieve bewijsvoering te doen.

De beslissing stelt dat de betrokkene niet heeft aangetoond voorafgaand ten laste geweest te zijn van de vader-referentiepersoon, waar in werkelijkheid de verzoeker aantoonde dat zijn stiefmoeder hem onderhield in Kameroen, met het geld van de vader- referentiepersoon.

Er wordt miskend dat mevrouw [B.D.T.] weldegelijk de echtgenote was en is van de vader-referentiepersoon, door melding te maken van "ene [D.T.] die zou verklaard hebben dat de gelden overgemaakt werden aan de echtgenote van de referentiepersoon", terwijl [D.T.] in werkelijkheid ZELF de echtgenote is van de referentiepersoon, die nu samen met haar man en alle kinderen een gezin vormt in Denderleeuw en tevens vermell[d] staat op de eigendomsakte van de gemeenschappelijke woning. Waar de beslissing stelt dat de verklaring gesolliciteerd zou kunnen zijn, is dit natuurlijk ONMOGELIJK, want het blijkt uit de feiten en geldstortingingen dat mevrouw [D.] de geldsommen ontving.

Dient gezegd dat deze impliciete beschuldiging van valsheid in geschrifte bijzonder kwetsend is voor betrokken partijen, daar zij steeds eerlijk hebben gehandeld.

De beslissing zegt niets over het neergelegde bewijs wat betreft de attestaties aangaande het inkomen van de vader-referentiepersoon.

Om aan te tonen dat de verzoeker hier in België geen inkomen heeft, werden de standaard vereiste attesten van het OCMW en van de RVA/VDAB neergelegd.

Over de waarde van deze attesten zegt de bestreden beslissing niets, wat een gebrek aan motivering is aangezien uiteindelijk wel wordt gesteld dat niet afdoende is bewezen dat de verzoeker in ons land geen inkomens heeft.

Om aan te tonen dat de verzoeker in Kameroen geen inkomen heeft, werd het vereiste attest de Région Littoral neergelegd.

Tot verbazing van de verzoeker wordt dit document niet aanvaard "omdat het volstrekt logisch is dat de concludent zich op die datum geen inkomsten wist te verwerven".

De Dienst Vreemdelingenzaken vraagt nochtans altijd een dergelijk attest, daar het weldegelijk mogelijk is dat men door middel van een eigendom nog steeds inkomens verwerft in eigen land (zij dit louter hypothetisch is, gezien de jonge leeftijd van de verzoeker). Het neerleggen van dit attest toont dus aan dat in geval van verzoeker NIET het geval is.

Dit specifieke attest werd dus neergelegd om aan te tonen dat de verzoeker geen eigendommen heeft in zijn land van oorsprong.

Dient gezegd dat het attest zgz. geen waarde zou hebben een volstrekt onaanvaardbare motivering is, daar het eerste verzoek tot gezinshereniging werd afgewezen omdat dit belangrijk attest afwezig was.

Ook formuleert de beslissing op dat punt dat het de bedoeling is "dat men aantoont behoeftig (te zijn) geweest, direct voorafgaand aan de komst naar België".

Dit is niet correct. Men dient een afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met de vader- referentiepersoon voorafgaand aan de komst naar België. Men dient niet daarenboven een staat van behoefte aan te tonen.

Ook voor het aantonen van de afhankelijkheidsrelatie voorafgaand aan verzoekers verblijf in België, is het niet het document Attest de Région Littoral dat dit moet bewijzen, maar de neergelegde bewijzen van stortingen, samen met het woonattest dat aantoont dat de verzoeker, ook toen zijn vader al in België werkte, lid bleef van het vaderlijke gezin en samenleefde met de echtgenote van vader.

Ook de neergelegde schoolattesten tonen aan dat de (plus)moeder van de verzoeker er voor zorgde dat de centen die vader haar doorstuurde werden gebruikt voor de verzoeker en onder meer voor de scholing van de verzoeker.

Waar het de verzoeker betreft, is het nogal duidelijk dat hij geen inkomen verwierf in de periode voorafgaand aan zijn komst naar België, aangezien hij nog studeerde en bovendien eenvoudigweg bij zijn stiefmoeder woonde, in afwachting van de komst naar België.

Situatie Kameroen

De vader-referentiepersoon had toen hij naar België verhuisde op grond van zijn arbeidsovereenkomst een kleine zoon (broer van de verzoeker) en een oudere zoon (verzoeker zelf) en een echtgenote. Zij drie woonden op dat moment samen in het grootmoederlijke huis in Kameroen

Uiteindelijk bleek de gezinshereniging van [B.] en de jongste zoon met de referentiepersoon eenvoudig, zodat [B.] en haar zoontje zich kon voegen bij haar echtgenoot (vader referentiepersoon) van zodra deze laatste Belg geworden.

Voor zij naar België verhuisden, was het gehele gezin (echtgenote, verzoeker en kleine broer) afhankelijk van de inkomens van de referentiepersoon.

De referentiepersoon is namelijk naar België verhuisd omdat hij hier een beroep kon uitoefenen dat hem niet enkel een geldig verblijf verleende, maar hem ook in staat stelde zijn gezin, bestaande uit [B.] en zijn zoons (onder meer verzoeker) te onderhouden.

Mocht de referentiepersoon dit beroep in België niet kunnen uitoefenen, was hij uiteraard nooit verhuisd. Het was dan ook redelijk dat hij wilde dat zijn kinderen hem kwamen vervoegen, zodanig dat een sluitpunt plaatsvond van een lange en moeilijke scheiding tussen de vader- referentiepersoon en zijn gezin.

De enige die uiteindelijk overbleef was de verzoeker.

Ingevolge zijn onderhoudsverplichting maar ook zijn wil om zijn bloedeigen gezin te onderhouden maakte de referentiepersoon geld over aan zijn echtgenote om het gezin te onderhouden.

Het inkomen van de referentiepersoon was de facto het gezinsinkomen. Uiteraard werd dit geld niet overgemaakt op naam van de minderjarige zoon, maar weldegelijk op naam van diens stiefmoeder, [B.] of van andere medebewoners van het grootmoederlijke huis.

De bestreden beslissing stelt nu dat met de verklaringen van de referentiepersoons eigen echtgenote geen rekening kan worden gehouden, en bovendien wordt zij plots "ene [B.D.]" genoemd, alsof zij een of andere willekeurige persoon zou zijn.

In werkelijkheid is [B.D.] weldegelijk de echtgenote van de referentiepersoon. De verzoeker woonde immers samen met mevrouw [D.] in afwachting van de gezinshereniging die zou worden aangevraagd met de referentiepersoon.

Om die reden werd ook een woonattest voorgelegd, om aan te tonen dat de verzoeker bij zijn stiefmama en kleine broer verbleef in Kameroen. Waar de bestreden beslissing stelt dat dit woonattest zonder duidelijke reden wordt neergelegd is het door het neerleggen de bedoeling aan te tonen dat de verzoeker steeds in het vaderlijke gezin gebleven is, zij het dat de vader naar België was verhuisd om zichzelf als werknemer in België in een betere toekomst te voorzien.

Huidige situatie

Het staat vast dat de verzoeker actueel nog steeds afhankelijk is van zijn vader. De verzoeker schoolt zich immers bij in het Nederlands, en is gezinslid van het gezin van zijn vader. Thans werd ook het OCMW-attest van 18 december 2017 aangewend dat werd voorgelegd in de beroepsprocedure gezinshereniging, waaruit blijkt dat de verzoeker op het tijdstip van zijn oorspronkelijke aanvraag weldegelijk afhankelijk was van zijn vader, alsook de stukken die aantonen dat de verzoeker officieel ten laste is van zijn vader, ook voor de ziekte-uitkering en de hospitalisatieverzekering.

Deze feiten worden genegeerd in de beslissing en er wordt zonder meer gesteld dat niet is aangetoond dat de verzoeker geen eigen middelen heeft, terwijl het voorleggen van de attesten van RVA en van OCMW nochtans de standaard aanvaarde documenten zijn om dit aan te tonen.

Zoals eerder gezegd wordt niet gemotiveerd waarom deze attesten niet dienstig zouden zijn, er wordt met name met geen woord over gerept. Verweerder schendt dus overduidelijk haar motiveringsplicht.

Bovendien zijn de artikelen 40bis, 40ter en 63 zijn geschonden omdat wel degelijk bewijs is neergelegd dat verzoeker ten laste is."

2.2.2.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. De Raad stelt vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toelaat te begrijpen op welke gronden verweerder besloot dat de verblijfsaanvraag van verzoeker niet kon worden ingewilligd. Verweerder heeft immers duidelijk verwezen naar de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en uiteengezet dat niet afdoende werd aangetoond dat verzoeker in zijn land van herkomst of origine onvermogen was en dat hij er ten laste was van zijn Belgische vader die hij wenst te vervoegen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De formele motiveringsplicht houdt verder niet in dat alle overtuigingsstukken die in het raam van een verblijfsaanvraag worden neergelegd individueel dienen te worden besproken.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.2.2.2. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetbepalingen voorzien dat een bloedverwant in neergaande lijn van een Belgisch onderdaan ook indien hij ouder is dan eenentwintig jaar een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien hij ten laste is van de Belgische onderdaan die hij begeleidt of vervoegt.

Wat betreft het begrip “*ten laste*” zoals voorzien in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar de interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) aan dit begrip heeft gegeven. Het Hof van Justitie oordeelde reeds dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid moet worden beoordeeld of deze vreemdeling gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia; HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes).

Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, aangegeven dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in zijn land van herkomst effectief onvermogen is en dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België ten laste was van zijn vader.

Verzoeker benadrukt dat hij een attest van het OCMW en een attest van de werkloosheidsdiensten heeft neergelegd. Hij maakt hiermee evenwel niet aannemelijk dat de bevindingen van verweerder incorrect zijn. Voormelde attesten scheppen immers geen duidelijkheid over verzoekers situatie in zijn land van herkomst of origine. Verzoekers betoog dat deze attesten wel toelaten vast te stellen dat hij in België geen inkomen heeft is niet relevant aangezien verweerder dient te beoordelen of verzoeker in zijn land van herkomst of origine ten laste was van het familielid dat hij in België wenst te vervoegen. Verzoeker kan bovendien ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat het feit dat een persoon geen uitkering krijgt vanwege het OCMW en/of van de werkloosheidsdiensten het bewijs vormt dat deze persoon in België geen inkomen heeft.

De toelichting van verzoeker dat uit het door hem aangebrachte “*Attestation de Region Littoral, Département Wouré, Arrondissement Douala*” kan worden afgeleid dat hij geen eigendommen heeft in Kameroen doet verder geen afbreuk aan verweerders vaststelling dat dit stuk niet nuttig kan worden aangewend om duidelijkheid te verschaffen omtrent diens inkomsten in Kameroen voor zijn vertrek naar België aangezien het pas op 13 mei 2019 werd opgesteld. Verzoekers nadere betoog dat dit stuk in ieder geval kan worden gebruikt om aan te tonen dat hij geen inkomsten uit eigendom heeft in Kameroen is niet van die aard dan kan worden geconcludeerd dat verweerder onterecht oordeelde dat dit document geen duidelijkheid verstrekt over de staat van behoeftigheid van verzoeker onmiddellijk voorafgaand aan zijn komst naar België. In dit verband moet worden aangegeven dat de eventuele staat van behoeftigheid van een vreemdeling een indicatie kan vormen dat deze vreemdeling de materiële ondersteuning van een verwant nodig heeft om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Het feit dat verweerder in de bestreden beslissing bij de bespreking van het “*Attestation de Regio Littoral, Département Wouré, Arrondissement Douala*” heeft verduidelijkt dat verzoeker zijn situatie “*direct*

voorafgaand aan zijn komst naar België” moet aantonen en hierbij het woord *“behoeftig”* heeft gebruikt leidt dan ook niet tot het besluit dat verweerder in casu, gelet op de totaliteit van de bestreden beslissing, een incorrecte invulling aan het begrip *“ten laste”* heeft gegeven.

Verzoeker houdt ook voor dat verweerder is voorbij gegaan aan het gegeven dat hij aantoonde dat hij werd onderhouden door zijn stiefmoeder, B.D.T., met geld dat deze vrouw in Kameroen van zijn in België verblijvende vader ontving. Hij verwijst hierbij naar het bewijs inzake de geldstortingen die werden gedaan aan B.D.T. en het feit dat hij aantoonde dat hij met zijn stiefmoeder een bepaalde periode op hetzelfde adres in Kameroen verbleef. Hij zet ook uiteen dat hij attesten aanbracht om aan te tonen dat hij nog studeerde en dus zelf geen inkomen kon verwerven. De Raad kan in dit verband slechts vaststellen dat de hem voorgelegde stukken aantonen dat B.D.T. sedert 2012 in België verblijft, terwijl verzoekers aanwezigheid in het Rijk slechts werd vastgesteld in 2016 en de verblijfsaanvraag waarop de bestreden beslissing een antwoord vormt op 26 april 2019 werd ingediend, zodat niet blijkt dat verweerders conclusie dat verzoeker *“voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste was van de referentiepersoon”* incorrect is. Uit het feit dat verzoeker en B.D.T. tot 2011 op hetzelfde adres verbleven en dat deze vrouw tot december 2011 geldstortingen ontving van verzoekers vader kan, in tegenstelling tot wat verzoeker aangeeft, niet worden afgeleid dat hij in de jaren onmiddellijk voorafgaand aan zijn komst naar België effectief ten laste was van zijn vader. Los van de vraag of uit het gegeven dat iemand studeert zonder meer kan worden afgeleid dat deze persoon geen inkomen heeft, moet ook worden vastgesteld dat verzoeker geen stukken aanbracht die aantonen dat hij na het schooljaar 2011-2012 nog studeerde en dat het feit dat hij in een visumaanvraag voor beroepsdoeleinden aanvraag een aanwijzing vormt dat hij niet meer studeerde.

Verzoekers bemerking dat verweerder naar B.D.T. verwijst alsof deze een of ander willekeurig persoon zou zijn, wijzigt niets aan voorgaande vaststelling en laat op zich niet toe te besluiten dat verweerder de hem voorgelegde stukken op een kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld. Verzoekers stelling dat hij zich gekwetst voelt doordat verweerder de handgeschreven verklaring op een stuk met een kopie van de F-kaart van B.D.T. geen echte bewijswaarde wil toekennen omdat het gesolliciteerd karakter van deze verklaring niet kan worden uitgesloten laat evenmin toe te oordelen dat verweerder kennelijk onredelijk optrad of een verkeerde invulling gaf aan het begrip *“ten laste”*, zoals opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verweerder vermag de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Hij kan besluiten dat een handgeschreven verklaring die werd opgesteld door een particulier en die er op is gericht om een verblijfsaanvraag te ondersteunen niet als een bewijskrachtig overtuigingsstuk kan worden aanvaard en dit ongeacht of deze verklaring al dan niet door een verwant werd opgesteld. In casu kan de Raad daarenboven zelfs niet met zekerheid vaststellen of B.D.T. zelf deze verklaring heeft opgesteld. De verklaring is weliswaar opgenomen op een fotokopie van de verblijfskaart van B.D.T., doch in deze verklaring wordt naar B.D.T. verwezen als *“l’épouse à mon papa”* (vrije vertaling: de echtgenote van mijn vader).

Door aan te geven dat ook geldstortingen werden gedaan *“aan andere medebewoners van het grootmoederlijke huis”* toont verzoeker evenmin aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat uit de bewijzen van geldstortingen niet blijkt dat hij zelf geld ontving van zijn Belgische vader. Verzoeker stelt dat het logisch is dat zijn vader geen geld overmaakte *“op naam van de minderjarige zoon”*, maar lijkt hierbij uit het oog te verliezen dat hij, volgens de door hem bij zijn verblijfsaanvraag gevoegde stukken, sedert 1 oktober 2013 meerderjarig is en hij dient aan te tonen dat hij onmiddellijk voor het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging in zijn land van herkomst of origine ten laste was van zijn Belgische vader.

De toelichting van verzoeker dat hij heden in België afhankelijk is van zijn vader is in voorliggende zaak niet dienstig. De vaststelling dat verzoeker, die niet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd, actueel door zijn vader in België wordt opgevangen laat niet toe te concluderen dat hij voorheen in zijn land van herkomst of origine ten laste was van zijn Belgische vader.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 42 of 43 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411 ; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoeker herneemt wat hij hoger stelde in verband met de wijze waarop de beslissing gemotiveerd werd.

Zo formuleert de beslissing dat het document waarin “ene [D.T.B.]” verklaringen heeft afgelegd waaruit moet blijken dat het geld dat “aan de echtgenote van papa werd overgemaakt” gebruikt werd voor de o.a betrokkene” niet dienstig is.

De bestreden beslissing miskent hier het feit dat voornoemde niet “ene” persoon is, maar weldegelijk de echtgenote van de referentiepersoon zelf. Door de formulering “ene” komt het over alsof de verzoeker beroep doet op lukrake personen om verklaringen af te leggen, terwijl het in casu om zijn stief (plus) moeder zelf gaat.

Dat het geld destijds werd overgemaakt aan de stiefmoeder en echtgenote van de verzoeker is aanvaardbaar en logisch, nu verzoeker te jong was om zelf geld te ontvangen.

Het lijkt dan ook alsof de stukken helemaal niet zijn onderzocht, gezien de naam van de (stief)moeder van de verzoeker regelmatig terugkeert.

Het is duidelijk dat een grondig onderzoek van de stukken en feitelijke omstandigheden zou hebben uitgewezen dat mevrouw [D.] de levenspartner en echtgenote van de referentiepersoon was en nog steeds is.

Ook is het overduidelijk dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de stukken die doorgaans door de DVZ als cruciaal worden beschouwd, zoals het OCMW-attest. In de bestreden beslissing wordt niet vermeld waarom deze attesten niet zouden voldoen of niet worden beoordeeld.

Verweerder liet ondanks haar verplichtingen na om het dossier zorgvuldig te onderzoeken.”

2.3.2. Uit de bestreden beslissing en een nota in het aan de Raad overgemaakte administratief dossier blijkt dat verweerder al de stukken die verzoeker overmaakte ter onderbouwing van zijn verblijfsaanvraag heeft onderzocht.

Verzoeker herneemt zijn kritiek uit het tweede middel dat verweerder geen bewijswaarde heeft willen toekennen aan een verklaring die zou zijn afgelegd door B.M.T. en benadrukt dat deze persoon niet om het even wie is maar zijn stiefmoeder. Hij maakt hiermee niet aannemelijk dat verweerder deze verklaring niet heeft betrokken bij zijn onderzoek of dat verweerder door te weigeren om aan deze verklaring op zich een bewijswaarde toe te kennen de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid.

Daarnaast herhaalt verzoeker dat het logisch is dat zijn vader geldsommen niet rechtstreeks aan hem overmaakte omdat hij te jong was om deze te ontvangen. Hij toont hiermee niet aan dat verweerder naliet om rekening te houden met de voorgelegde bewijzen inzake geldstortingen. Hij toont evenmin aan dat verweerder onzorgvuldig optrad door te stellen dat er geen (bewijskrachtig) stuk is waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker zelf enige geldstorting ontving.

Inzake verzoekers grief dat een grondig onderzoek van de voorgelegde stukken verweerder had kunnen leren dat B.D.T. de echtgenote is van zijn Belgische vader dient te worden opgemerkt dat verweerder enkel werd gevat om zich uit te spreken over de verblijfsaanvraag van verzoeker en niet over de huwelijkse staat van diens vader. Zo verweerder al niet zou hebben vastgesteld dat B.D.T. de stiefmoeder is van verzoeker bij wie hij in Kameroen een tijd verbleef, dan nog moet worden gesteld dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verweerders appreciatie van de voorgelegde stukken niet deugdelijk is. Zoals reeds gesteld bij de bespreking van het tweede middel kan verweerder de bewijswaarde van

een stuk beoordelen. Het feit dat een verklaring zou zijn afgelegd door een verwant houdt niet in dat aan deze verklaring een hogere bewijswaarde zou dienen te worden toegekend en er moet nogmaals worden geduid dat uit de voorgelegde stortingsbewijzen niet blijkt dat enige storting aan verzoeker werd gedaan. Zelfs indien moet worden aangenomen dat verzoeker toen hij minderjarig was kon meege-nieten van de geldsommen die door zijn vader tot 2012 aan zijn stiefmoeder werden overgemaakt, dan nog blijkt niet dat verweerder onzorgvuldig optrad door aan te geven dat de aangebrachte stukken niet aantonen dat hij net voor het indienen aan zijn verblijfsaanvraag in zijn land van herkomst of origine financieel ten laste was van zijn Belgische vader.

Het door verzoeker aangebrachte attest van het OCMW, waarnaar verzoeker in zijn derde middel refereert, wordt vermeld in de bestreden beslissing en verweerder heeft gemotiveerd dat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens”* niet kan worden afgeleid dat is voldaan aan de voorwaarden die worden gesteld in artikel 40ter iuncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat verweerder dit stuk over het hoofd zag. De zorgvuldigheidsplicht houdt voorts niet in dat verweerder stukken die op zich niet toelaten vast te stellen dat aan de door de wetgever gestelde voorwaarden is voldaan nader dient te bespreken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK